

Щомъ излѣзохъ извънъ селото, принудихъ се да отседна: пжтътъ веднага стана ужасенъ и удари възъ върлия яръ, къмъ *Погледецъ*. Погледецъ е една балканска полянка, дето усамотена горица отъ орѣхи и круши дава хубава сѣнка. Тукъ обѣдвахъ, като се наслаждавахъ отъ обѣйната картина на Врачанското поле, изпѣстрено съ зрѣли ниви. Единъ камененъ кръстъ тукъ показва, че това е оброчище — затова е запазена тукъ и горицата.

Нашата пжтека криволѣше между сърдити и стрѣмни ярове. Изъ тоя долъ сж бѣгали и Ботевитѣ другари и търсѣли спасение въ пушинацитѣ или изъ кошаритѣ. Следъ половинъ часъ ние се изгубихме въ планината. Никакво човѣшко жилище, никакавъ признакъ отъ култура. Джбова гора, голи ридове, пусти и самотни скали.

Минахме редъ хълмове и планински долини, окръжени отъ вънецъ високи чукари. Бай Цене отдавна остана назадъ: старитѣ му кокали се умориха, и азъ вече не чувахъ разказитѣ му. Другарѣтъ му по-младъ селянинъ, сѣ вървѣше съ мене и вече не разказваше, а ме питаше по политиката.

На всѣки ржтъ азъ се взирахъ напредъ съ надежда да видя „Волтъ“. Но другъ ржтъ се изпрѣчваше, който не бѣше „Волтъ“. Най-после отъ една нова седловина обрасла съ глогини, водачитѣ ми посочиха презъ единъ дълбокъ долъ срѣщния връхъ увѣнчанъ съ високи и намусени скали.

— Ето „Волтъ“ — казаха ми тѣ — гледай го сега“.

Тоя връхъ имаше прилика на волъ, колкото и всѣки другъ връхъ. Отъ канаристия му гребенъ се спущаше урва, най-напредъ гола, а по-долу покритата съ рѣдка низка горица. Отъ лѣво на тая го-